

CAPITOLUL 1

Permișia

— Patruzeci și opt de ore! zise Bart zâmbind larg.

— Două zile și două *nopti* pe cinste! spuse vesel Jez.

— Spre uscat, cu toată viteza! strigară joviali cei doi prieteni, bătând din palme deasupra capului și, apoi, în dreptul șoldurilor.

Prietenul lor, Connor Tempest, clătină din cap zâmbind bucuros. Connor, la numai paisprezece ani, era unul dintre cei mai tineri pirați de la bordul corabiei *Diablo* — dar asta nu-i împiedica pe prietenii lui să încerce să-l conducă pe căi greșite de fiecare dată când aveau ocazia. Băiatul le înțelegea bucuria și știa foarte bine că erau printre cei mai des-toinici membri din echipajul căpitanului Molucco Wrathe.

— Un singur lucru este mai minunat ca acela de a fi pirat pe o corabie de piraiți, spusese Jez cu câteva ore în urmă, după ce coborâseră de pe *Diablo*. Și anume, să fii pirat în permisie, cu buzunarele pline de galbeni și timp berechet la dispoziție!

De când au coborât de pe *Diablo* și au urcat într-un mic velier, Jez și Bart n-au încetat o clipă să râdă cu gura până la urechi și, în timp ce Connor cârmea calm barca într-un golfuleț înțesat de ambarcațiuni, cei doi prieteni începură să sară ca niște copii zburdalnici, clătînând amenințător barca într-o parte și-n alta.

— Așadar, ăsta-i locul? întrebă Connor.

— ăsta e! îi răspunse Bart. *Calle del Marinero*... Ținutul păcatelor!

— Hm! Traducerea *corectă* nu sună chiar așa, spusese Jez.

— Într-adevăr, domnule Stukeley, îl aprobă Bart, dregându-și glasul. Traducerea textuală ar fi... Strada Navigatorilor!

Connor privi spre creasta abruptă și ostilă de dincolo de mulțimea de vase din golf. Lumina zilei devenea tot mai slabă și pământul arăta din minut în minut tot mai întunecat și mai respingător.

— Și unde anume e strada asta? întrebă Connor. Fiindcă eu nu văd decât un afloriment stâncos. Parcă

spuneai că locul ăsta e plin de baruri, taverne și câte și mai câte. Mai avem mult de mers pe uscat, până ajungem acolo?

— Domnule Tempest, nu mai vezi bine? spusese Jez. Privește în jurul tău!

— Nici vorbă să coborâm pe *uscat*, spusese Bart. ăsta-i *Calle del Marinero* — chiar aici. E un orașel plutitor!

În timp ce cârmea barca prin mulțimea de vase ce-i înconjurau falnice, Connor privi mai atent navele din jurul lor — ambarcațiuni pline de oameni și înțesate de lumini. Muzica răsuna puternic — într-un cocteil asurzitor de armonii rock, folk și cântece marinărești executate în tempouri rapide. Connor se simți dintr-odată foarte entuziasmat. Tavernele erau chiar vasele în sine!

În fața lor plutea o splendidă corabie chinezească, pe ale cărei vele roșii era reprezentată o pasăre în diferite stadii ale zborului. Când se mai apropiară, Connor citi pe lateralul navei numele acesteia: *Papagalul Sângeros*.

— Ah, *Papagalul Sângeros*! zise impresionat Jez. Se spune că echipajul joncii a urcat într-o seară la bord pentru o scurtă vizită și de-atunci n-a mai coborât de pe corabie!

— Mai târziu o să bem și acolo un păhărel, spuse Bart.

— O să bem câte un pahar pe *fiecare* navă! îl completă Jez.

Connor clătină din cap. Începea să-și contureze o imagine despre cum aveau să decurgă lucrurile în această permisie. Cine putea ști în ce stare vor ajunge Jez și Bart până duminică pe înserat — când *Diablo* urma să vină după ei și să-i ia din *Calle del Marinero*.

— Ei, hai nu fi îngrijorat, îi spuse Jez, ciufulindu-i părul.

— Nu-ți face griji, domnule Tempest, fiindcă vom fi foarte atenți cu tine! adăugă Bart, urcând pe marginea bărcii. În definitiv, nu suntem noi — pe bună dreptate? — Cei Trei Corsari?

Connor încuviință din cap. Prietena lor, Cutlass Cate, pirat și ea, le pusese această poreclă și băieții o acceptaseră numaidecât.

— Toți pentru unul..., strigă Bart, atât de tare încât vocea sa acoperi muzica de pe *Papagalul Sângeros* și câțiva cheflii priviră curioși micuța barcă a tinerilor pirăți.

— Și unul pentru toți! strigară Connor și Jez.

Într-un târziu, Connor observă un loc liber la dana de acostare și cârmi cu deosebită iscusință barca lângă chei.

— Perfect! strigă Bart, sărind pe pasarela de lemn a cheiului și înnodând cu pricepere parâma.

Jez îl zori pe Connor să coboare mai repede și să iutească pasul:

— Hai, nu mai pierde vremea! Fiindcă n-avem la dispoziție decât patruzeci și opt de ore!

Connor grăbi pasul pe chei și, în scurt timp, observă că debarcaderul se ramifica într-o vastă rețea de podețe de lemn. Jez și Bart înaintau cu pași mari în frunte, în vreme ce Connor își domoli ritmul, pentru a vedea tot ce se află în jurul său. În toate direcțiile, tavernele plutitoare păreau să se ia la întrecere în a-i capta cât mai mult atenția — *Corăbierul Cochet, Poseidon, Tunul și Sabia...*

Pe o barcă micuță era amenajat până și un salon de tatuaje, și Connor se opri o clipă, pentru a-l urmări la lucru pe specialistul dinăuntru. Își dorea de multă vreme un tatuaj. La intrarea pe puntea vasului, Connor văzu câteva steaguri pe care erau desenate diferite modele de tatuaje. N-ar fi fost strașnic să aibă și ei câte un tatuaj identic? gândi el, văzând un desen ce reprezenta trei săbii — o imagine perfectă pentru Cei Trei Corsari!

— Hei! strigă băiatul după Bart și Jez, cu o clipă înainte ca aceștia să dispară în mulțimea de oameni ce se îmbulzeau pe debarcader.

— Bună! îl salută o tânără aflată la doar câțiva pași în față, ai cărei zulufi fluturau în adierea plăcută a brizei.

Când tânăra se întoarce, Connor văzu uluit că era o fată *bătrână* — o fată *foarte* bătrână. Cârliionții aparțineau de fapt unei peruci care nu i se potrivea deloc, chipul îi era pudrat ca o prăjitură și genele false pe care și le aplicase păreau la fel de lungi și de groase ca picioarele unei tarantule.

— Eu sunt Rose, se prezintă ea, zâmbind și dezvelindu-și totodată dinții rari din gură. Dar mi se spune Rose cea Sălbatică. Vrei să știi de ce?

— N-avem timp! strigă Jez, alergând în ajutorul lui Connor. N-avem o clipă de pierdut! Domnule Tempest, hai odată — să nu care cumva să ne rătăcim!

Connor se lăsă bucuros smucit de-a lungul cheiului.

— Ai scăpat ca prin urechile acului, îi zise Jez râzând. Tinere Tempest, data viitoare să fii mai precaut, căci în *Calle del Marinero* te pândesc tot felul de pericole!

— Băieți, ce ziceți de asta? le strigă Bart, așteptându-i la capătul unei pasarele ce ducea spre o superbă joncă veche.

Connor citi numele corabiei scris pe lateral cu litere argintii: *Delfinul Deocheat*.

Bart le arată spre pancarta de la intrare...

Concurs de scanderbeg în această seară.

Întregerile încep la ora 19:00 fix!

Ultimul care rămâne la masă primește pe gratis bere și homari de apă dulce!

— Homari de apă dulce! se entuziasmă Connor. Deliciosi! Să mă înscrieți și pe mine!

— Homarii ăștia cum *or fi?* întrebă Jez.

— Băieți, intrați sau vă vedeți de drum? răcni o namilă de om de la celălalt capăt al podețului.

— Intrăm! exclamă Bart, pornind cu pași mari pe pasarelă.

— Intrăm! repetară în cor Jez și Connor, urmându-și prietenul îndeaproape.

Simțindu-se din ce în ce mai entuziasmat, Connor era sigur de un lucru: înainte de a li se termina permisia, Cei Trei Corsari aveau să se distreze pe cinste!

CAPITOLUL 2
Întrecerea

Pe puntea slab luminată a *Delfinului Deocheat*, Connor avu nevoie de câteva clipe până să se acomodeze cu semiobscuritatea.

— Unde trebuie să ne înscriem pentru concurs? îl întreabă Bart pe barman — un tip solid, îmbrăcat într-un maiou strâns pe corp. Brațele îi erau tatuate cu bancuri de delfini albaștri, iar puțin mai jos de nodurile degetelor avea imprimată litera: D-O-L-P-H. Connor își dădu seama că acestea nu puteau reprezenta altceva decât numele barmanului.

— Ați nimerit cam târziu, spuse Dolph. Întrecerea a început deja, în urmă cu o oră.

— Dar noi de-abia acum am ajuns! zise Bart.

— Ah, dacă știam că veniți și voi, vă așteptam cu siguranță, rânji barmanul, după care zâmbi

înțelegător. Amice, hai nu te necăji, fiindcă puteți participa fără probleme. Nu e nevoie să vă înscrieți. Aruncați un dolar în oala aia și așezați-vă la rând. Kal își dorește negreșit competitori proaspeți, căci în seara asta a cam biruit pe toți.

— Kal? întreabă Bart. Cine-i Kal?

— Nu întreba și nu pălăvrăgi, răspunse barmanul. Așa merg lucrurile pe aici pe la noi, căci n-avem clienți de-ai casei, și majoritatea consumatorilor vin și pleacă odată cu marea.

Bart aruncă trei dolari în oală, după care se întoarse spre barman.

— Se pare că norocul lui Kal e pe cale să se schimbe, pentru că n-avem de gând să plecăm acasă cu burțile goale!

— Da, cum zici tu, răspunse Dolph. Concursul se desfășoară în barul din spate — dincolo de ușile alea.

— Mulțumim, spuse Bart. Ați putea între timp să puneți și niște homari la foc.

Dolph îl țintui cu un zâmbet:

— N-avea grijă, fiindcă se pregătesc foarte repede.

Bart porni primul și intră pe ușile batante ale barului, în spatele cărora se afla un salon mai mic și mai întunecos, dar nu într-atât de lipsit de lumină încât Connor să nu-i poată observa pe ceilalți clienți,